

Cum să dobândim bucuria duhovnicească

Traducere din limba rusă de
Gheorghiță Ciocioi

EDITURA DE SUFLET
București

Cuprins

Bucuria credinței	5
Bucuria nădejdiei noastre întru Domnul	11
Bucurați-vă pururea! (Protoiereu Aleksandr Șargunov)	17
Bucuria duhovnicească și bucuria vieții (Preot Aleksandr Usatov)	27
Despre înțelegerea bucuriei creștine (Iuri Maksimov)	41
Bucuria – conceptul în discursul ortodox (N.A. Deacikova)	55
Bucuria este mai importantă decât râsul (Diacon Pavel Serjantov)	75
Bucuria pocăinței (Mitropolitul Antonie de Suroj)	85
Cuvinte despre bucuria duhovnicească	107
Despre bucuria și fericirea creștină ..	133

Cum să dobândim bucuria duhovnicească

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Traducerea s-a realizat după lucrările originale în limba rusă: *Sokroviščinița duhovnoi mudrosti*, Moscova, 2007; *Radost. Antologhia*, Ed. Azbuka veri, Moscova, 2010.

© Editura de Suflet, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cum să dobândim bucuria duhovnicească /

trad. din lb. rusă de Gheorghică Ciocoi – București:
Editura de Suflet, 2017

ISBN 978-606-8633-24-4

I. Ciocoi, Gheorghică (trad.)

Bucuria credinței

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Deși toți oamenii năzuiesc către bucurie, puțini sunt aceia care știu ce este bucuria, unde este steaua călăuzitoare care arată drumul către ea, pe ce cale se poate merge pentru a se ajunge la ea.”

Pentru cel ce crede, aceasta nu este însă ceva tăinuit. Pentru un credincios, bucuria este dar de la Dumnezeu care îi luminează toate laturile ființei sale. Și el nicicând nu se va înșela în alegerea scopurilor și mijloacelor care duc către bucurie și fericire.

Dar pogorât de Sus, de la Dumnezeu, este și credința noastră sfân-

tă dreptmăritoare. Ea ne-a îmbrăcat în haina strălucitoare a harului dumnezeiesc prin Sfintele Taine ale Botezului și Mirungerii, ea ne sfințește și ne întărește prin celelalte Taine, ea ne păzește, trecând noi prin toate greutățile și plutind pe toate valurile vieții pământești. Acest dar al Domnului ne înțelepțește, ne înmulțește știința și ne luminează simțirile, ne descoperă taina vieții vremelnice și veșnice, ne dă fericirea care însoțește sfințenia.

Bucuria desăvârșită ne-o dă numai credința. Ea este știința despre Dumnezeu, încredințarea că vom ajunge la înțelegerea omniprezenței Celui Preaînalt, la măreția și îndurarea Lui, la dragostea și răsplătirea Lui.

Credința ni-L descoperă pe Hristos Mântuitorul, în Care se află viața și lumina oamenilor (v. In 1, 4). *Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut* (In 1, 18). Noi credem cuvântului Lui și faptei Lui (v. In 1, 12). Știm că El a venit pe pământ pentru mântuirea oamenilor, sfințindu-l cu pașii Săi și cu harul

Duhului Sfânt. El a adus pe pământ adevărul Evangheliei. El este Mântuitorul nostru, Care a pățimit, a fost îngropat și a înviat. Oricine crede în El, deși va muri, va trăi (v. In 11, 25). Prin credință, noi înțelegem taina Bisericii întemeiată de Hristos pentru mântuirea noastră. Tot ceea ce vine din partea Bisericii și este legat de aceasta este lucrare a lui Dumnezeu. Cuvintele hotărâtoare ale lui Gamaliel – *Și acum zic vouă: Feriți-vă de oamenii aceștia și lăsați-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni, se va nimici. Iar dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu* (Fapte 5, 38-39) – confirmă și îndreptățesc de peste 2000 de ani Istoria Bisericii.

Hristos ne-a arătat calea pe care trebuie să o urmăm ca să ne ridicăm inimile către înalt, către veșnica bucurie. Credința ne unește pe noi cu Hristos și pe unul cu altul: *Iar inima și sufletul mulțimii celor ce au crezut erau una și nici unul nu zicea că este al său ceva din averea sa, ci toate le erau de obște* (Fap-

te 4, 32). Credința ne lămurește sensul vieții, cu biruințele și înfrângerile sale, cu sușurile și coborâșurile ei, cu bucurii și tristeți. Totul ne este îngăduit spre binele și desăvârșirea noastră. Prin răbdare și virtute, omul zidește întru sine binele, iar prin rău – răul. Pe pământ, ni se dă posibilitatea să ne conturăm viitorul.

Credința ne oferă bucuria rugăciunii, a convorbirii cu Dumnezeu. Rugăciunea particulară și cea de obște îi inspiră pe credincioși, îi unește pe ei cu sfinții. Fac aceasta, în general, slavosloviile, rugăciunile de cerere și de mulțumire îndreptate către Dumnezeu, cărora Domnul întotdeauna le răspunde părintește.

Numai credința poate conduce către o sinceră și mântuitoare pocăință, care ne dă iertare și ne curățește pe noi. Credința ne conduce către marea bucurie a unirii cu Domnul prin Taina Sfintei Împărtășanii, unirea cu Acela Care nu încetează să-i cheme pe oameni: *Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi!* (Mt. 11, 28).

Prorocii din Vechiul Testament au avut descoperire de la Dumnezeu despre Hristos și despre Maica Domnului. Cu ochii credinței, ei au văzut viitorul pe care noi îl trăim acum. Cu voi este Dumnezeu! *Unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor* (Mt. 18, 20). Sfinții proroci, cu osebire Psalmistul David, au văzut măreția Maicii Domnului: *Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și preaînfrumusețată. Toată slava fiicei Împăratului este înăuntrul, îmbrăcată cu țesături de aur și preaînfrumusețată* (Ps. 44, 11, 15). Însă ei nu au cunoscut plinătatea acestei bucurii de care avem parte noi alergând către ea, mijlocitoarea plină de osârdie a neamului creștinesc, împărăteasa cerului și a pământului, care întotdeauna ne arată dragostea sa, ocrotindu-ne și apărându-ne. Prorocii au profețit cele ce vin, însă noi le trăim în chip desăvârșit. Și această bucurie ne dă nouă credință.

De aceea, orice ni s-ar întâmpla în viață, noi, cei ce credem, întotdeauna și pretutindeni, trebuie să ne bucu-

răm și iarăși să ne bucurăm în Domnul (v. Filip. 3, 1; 4, 4). Să ne bucurăm în necazuri (v. I Ptr. 1, 6), să ne bucurăm cu cei ce se bucură (v. Rom. 12, 5), să ne bucurăm cu bucurie negrăită (v. I Ptr. 1, 8), să ne bucurăm în întristări (v. II Cor. 6, 10), să ne bucurăm în neputințe (v. II Cor. 12, 9), în pătimiri (v. Col. 1, 24), să ne bucurăm pururea (v. I Tes. 5, 16).

Se cuvine să mulțumim Domnului pentru dăruirea credinței, să ne bucurăm și să o dobândim pe aceasta. Credința nicidecum nu ne rușinează, ci înalță și slăvește. Trăind aici pe pământ întru credință, noi pregustăm deja fericirea veșnică din Împărăția cerurilor.

Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru (Lc. 17, 21). Împărăția lui Dumnezeu este roada credinței creștine, care ne dăruiește întreaga sfințenie, bucurie, curăție, cele vremelnice și cele veșnice.

Bucuria nădejdiei noastre întru Domnul

Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat.

Dați mulțumire pentru toate

(I Tes. 5, 16-18)

Bucuria este manifestare exterioară a dragostei, lucrare harică a Sfântului Duh în inima omului. Bucuria și dragostea sunt un semn al faptului că omul se află pe calea cea dreaptă a mântuirii. Bucuria în creștinism nu este pasivă, ci are un caracter lucrător. Însemnătatea, în limba slavă bisericască, a rădăcinii cuvântului *rad* (de la care derivă *radost* – bucurie), înseamnă „gata către fapta cea bună – către săvârșirea ori primirea acesteia”. În limbajul de astăzi, cuvân-